úřadu zaslati nesmí, § 8. prováděcího nař.), který lístky podmíněně odsouzených uschovává zvláště. Podle platných zákonných ustanovení dostává se úřadům vedoucím záznamy o trestech jedině oznámení o odsouzení pro činy podléhající jurisdikci soudní. O přestupcích správních, které nemají za následek ztrátu zachovalosti, se úřadu vedoucímu záznamy o trestech nic nesděluje, nýbrž naopak stanoví prováděcí nařízení k zákonu o lichevních soudech oznámení o pravoplatném odsouzení příslušnému politickému úřadu.

Uplyne-li lhůta zkušební, je soud podle § 12. prov. nař. povinen vyšetřiti, zdali se odsouzený polepšil, zejména dotázati se úřadu vedoucího záznam o trestu a o nepříznivých zprávách má soud uvědomiti úřad veřejné žaloby. Úřad vedoucí záznamy o trestech jest naopak povinen ihned uvědomiti soud, jakmile zví, že podmíněně odsouzený byl znova odsouzen. (§ 38. prováděcího nařízení.)

Opětně tedy ze srovnání těchto ustanovení o praktickém provádění zákona plyne, že zákon o podmíněném odsouzení a dodatečně i prováděcí nařízení měly na mysli jedině trestní činy proti zákonům trestním a nikoliv přestupky správní, neboť u těchto posledních jest evidence trestů a přezkoumání splnění podmínek podmíněného odsouzení, ne-li naprosto nemožné, tedy aspoň neupravené předpisy, které by zaručovaly řádné provádění podmíněného odsouzení pro přestupky správní a zkoumání plnění podmínek.

Nutno tedy vyloučiti možnost podmíněného odsouzení při správních přestupcích.

Jar. Dvořáček.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Příspěvek k zák. ze dne 27 května 1919 č. 318 sb. z. a n. o zaniknutí půdy drobným pachtýřům. — Byl-li ve smlouvě podpachl zakázán, a pozemek vzdor tomu dán byl do podpachtu, přísluší podpachtýři požadovací právo, jsou-li tu ostatní předpoklady pro nárok požadovací.

Podpachtem porušil ovšem pachtýř svůj závazek naproti vlastníku, ale tím nezanikla smlouva pachtovní a podpacht nebyl naproti podpachtýři neplatný; podpachtýř nabyl smluvního nároku proti svému propachtovateli a v poměru k němu byl na základě smlouvy podpachtovní oprávněn pozemku užívati.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům nevyžaduje, aby vlastník s podpachtem souhlasil, nýbrž klade podpachtýře na roveň pachtýři, jen toho vyhledávaje, aby požadovatel měl pozemek po dobu v zákoně stanovenou v pachtu neb podpachtu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. května 1921 čj. R I 623-21/1.

Schin.

Kdy lze vymazati užívací práva knihovně zjištěná dle §u 5. zák. ze dne 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n.

K návrhu okresní správní komise povolil okr. soud v N. výmaz užívacích práv na majetku »Malé osady Ž« zapsaných ve prospěch vlastníků usedlostí A. B. C. na listu závad ve vl. č. 82 poz. knihy obce N. zapsaných.

Krajský soud v T. ke stížnosti vlastníků A. B. C. změnil prvé usnesení a návrh žadatelky zamítl z důvodů:

Aby žádost o výmaz práv užívacích podle § 5. zák. ze 17. července 1919 č. 421 sb. z. mohla setkati se s úspěchem, musí mimo jiné buďto z pozemk. knihy býti patrno nebo listinou býti prokázáno, jednak že stížená nemovitost byla dosud statkem obecním, jednak, že užívací nebo požívací právo zakládá se na ustanovení obecních zřízení (§ 70 zems. z. o. zříz. ob.) a nikoli na titulu soukromoprávním.

Navrhovatelka žádné takové listiny k návrhu nepřipojila a také ani z knihy pozemk. ani z jednacího protokolu ze dne 2. září 1881 č. 98 není vidno, o jaká užívací práva a z jakého titulu vzniklá na straně stěžovatelů se jedná.

Podle zmíněného protokolu ustanovení důvěrníci obce prohlásili toliko, že pozemky do vl. č. 82 v N. později zapsané tvoří t. zv. »Malou obec« a že jich užívají majitelové usedlostí č. 8, 9. a 12, kteréž prohlášení bylo základem zápisu.

Zdali však užívání zmíněné má svůj původ ve vydržení či jiném titulu soukromoprávním anebo základem jeho bylo propůjčení se strany obce podle ustanovení obecních zřízení, nebylo tehdy důvěrníky obce uvedeno.

Onen jednací protokol není tudíž spolehlivým dokladem, který by listinu podle § 94 č. 3. kn. z. potřebnou nahražoval a poněvadž bylo věcí žadatelky, podati průkaz o původu užívacích práv, nemělo návrhu o zápis býti vyhověno.

Nejvyšší soud potvrdil usnesení II. stolice poukázav na jeho odůvodnění a dodav: